

ועתה מבארת הגמרא את אותה הזעקה:

[נחמיה ט] "ויצעקו אל ה' אלהים בקול גדול".

מאי אמור?

אמר רב ואיתימא רבי יוחנן, כך אמרו ישראל באותה שעה:

בייא, בייא! לשון זעקה וקובלנה [רש"י].

מבקשים אנו שתמסור בידינו את יצר הרע של עבודה זרה.

כי היינו האי, זה הוא שגרם דאחרביה הקב"ה למקדשא, וקליה להיכליה, ושרף את היכלו, וקטלינהו לכולהו צדיקי, ואגלינהו לישראל מארעהון.

ועדיין יצר הרע הזה מרקד בינן, בינותינו.

כלום, הרי זה שיהכתיה לן שנתת לנו את יצר הרע הזה אינו אלא לקבולי ביה אנרא, שנקבל שכר בהתמודדתנו עמו.

לא איהו בעינן, ולא אנריה בעינן. איננו רוצים לא אותו ולא את השכר על ההתמודדות אתו!

נפל להו פיתקא כתב מרקיעא, דחוח כתב בה: אמת! שאישר הקב"ה את בקשתם בכך.

אמר רב חנינא, שמע מינה: חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת.

אותיבו ישבו בתעניתא תלתא שלשה יומין ותלתא לילואתא לילות.

לבסוף, מפרוהו משמים ליצר הרע של

ואמר רב חפדא: הקריאה הזאת היתה בעזרת נשים.

וממשיכה הגמרא, בביאור המקרא בספר נחמיה:

[נחמיה ח] "ויברך עזרא את ה' האלהים הגדול".

מאי גדול?

אמר רב יוסף אמר רב: שגדלו עזרא להקב"ה, בכך שברכו בשם המפורש.

רב גידל אמר: גידל את כבודו בתיקון שתיקן, לומר במקדש בסוף כל ברכה "ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם". [דברי הימים א טז]

אמר שאל ליה אבוי לרב דימי על דברי רב גידל: ודילמא שגידלו בשם המפורש?

אמר ליה: אין אומרים שם המפורש בגבולים, מחוץ לעזרה, והרי עזרא אמר זאת בחוץ ולא בעזרה.

ותמהינן: וכי לא אמר עזרא את השם המפורש מחוץ לעזרה בהזדמנות אחרת?

והכתיב [לפי גירסת הגר"א]:

[נחמיה ט] "ויצעקו בקול גדול אל ה' אלהיהם"

ואמר על כך רב גידל עצמו: "בקול גדול" — שגדלו עזרא להקב"ה בשם המפורש!

ומשנינן: הוראת שעה היתה לצורך הזעקה לומר את השם המפורש חוץ לגבולים, ולכן כשעמד עזרא בפעם אחרת לברך מחוץ לעזרה, הוא לא הזכיר את השם המפורש.